

25.4.2016

Hinaukset ja henkivakuutus

Päätös Volvon kohtalosta otti aikaa. Mietin yhdessä vaiheessa sitäkin, että voisin yrittää myydä sen myös Tomppa Pomolle taksiksi, kun siinä on niin paljon tilaa. Jos kyseessä olisi ollut Opel, olisin voinut tarjota sitä kakkosautoksi Lepo Latelle, mutta Volvon suuntaan hän ei edes kussut. Myös edellisen asuinpaikkani Volvo-mies olisi ehkä potentiaalinen ostaja. Hänet suljin pois sen takia, että tyyppi on niin tarkka autostaan, ettei siihen koiran hajua oikein mahdu. Lopulta päätin soittaa Rembelle ja pyytää hinaamaan ilmanpilaaja Reiskan korjaamolle. Tehkööt Reiska sille mitä teki. Sain Ramben kiinni vasta kolmannella yrityksellä, sillä miehen puhelin oli tiukasti varattu.

- No perkele, naapuri soittelee, Rambe vastasi puhelimeen.
- Mitäs teidän rauhaan kuuluu?
- Pientä perheväkivaltaa ja päihteiden väärinkäyttöä, ei sen ihmeempää, hähähähää.
- Joko hullu ämmä sai mopotinsa ja popoautonsa myytyä?
- Varmaan ihan kohta, jäi äsken uhkailemaan yhtä ostajaa, hähähää. Pitäisi pistää nenälasareetti pystyyn, niin moni on lähtenyt nenä poskella meiltä kotiinsa.
- Kuule, kerkeäisitkö hinaamaan yhden Volvon täältä Koivuhaasta Reiskan Merkilliselle korjaamolle?
- Perkele, juuri sinne päin tässä ajelenkin. Missä olet?

Kerroin Rambelle huoltoaseman, minkä mies tiesi oikeinkin hyvin. Tämän jälkeen hän halusi tietää miksi hinautan jotain ruotsalaista romurautaa, kun minulla on Rutinoff ja Toyota. Kerroin luopuneeni Toyotasta ja saaneeni vaihdossa varsinaisen hajupommin. Rambea se huvitti niin perhanasti, ettei puhelusta meinannut tulla enää yhtään mitään. Isokokoinen hinurikuski osasi sitten ottaa aina ilon irti toisten epäonnesta.

- Mitä muuten veloitat hinauksesta?
- En mitään, jos heitetään yksi keikka siinä välissä. Pääset hanslankariksi.
- Mikä keikka?
- Käydään hinaamassa yksi matolaatikko tienpäältä korjaamolle. Saattaa siinä joku ämmäkin tulla kyytiin, mutta eihän se meitä poikia haittaa, hähähähää.
- Sopii minulle. Koska olet täällä?
- Kuulet kyllä, hähähähää.
- Tämä selvä.

En epäillyt sitä ollenkaan, sillä tiesin entuudestaan Ramben olevan aika säälimätön äänimerkin käyttäjä. Hänen autossaan oli vielä oikein pahaääninen räikkä melua pitämässä. Jäin odottelemaan puhelun jälkeen hinausauton saapumista. Noin viiden minuutin kuluttua Ramben hinausauto ilmestyi huoltoaseman pihalle äänimerkki soiden. Mies töräytti pelinsä niin lähelle ovea kuin vain sai. Nousin pöydästä ja lampsin auton vierelle. Rambe raotti kuljettajan ovea ja sanoi:

- Hyppää kyytiin hulvattomaan, mennään panemaan.

Kiersin auton ja nousin apukuskin puolelta kyytiin. Ramben mattamusta hinausauto oli jälleen kerran aika ruokottomassa kunnossa. Jossain vaiheessa auto oli ollut paljon siistimpi, kun Heini Kaasari oli siivonnut sen. En ollut nähnyt näistä pitkään aikaan, joten tiedustelin sitä hinurijätiltä:

- Missä muuten Heini on?
- Tavaraa jakamassa, missä ne naiset muualla? hähähähää.
- Just joo.
- Etkö usko perkeleen mikki hiiri miehen sanaa?
- Juu, juu olet luotettava kuin kusi keväisellä hangella.
- Perkele, ajaa koppiautolla tavaraa. Jakaa niitä eri liikkeisiin kuin hullu. On siinä kunnan renki, hyvän perseen lisäksi myös ahkera, vittu joo!
- On se ainakin tilinsä saanut, kun vuokrat rahat ovat tulleet säännöllisesti tililleni.
- Mistä lie varastanut, minähän en mitään maksa, hähähähää.

Totuus oli kyllä hieman toinen, eli Rambe kyllä tuntui maksavan hyvin sekä Heinille, että Kaunis Koskiselle, joka oli toinen palkollinen ja ruma kuin piru itse. Muuten olin ymmärtänyt, että kuskeja tuli ja meni, kun isolla osalla oli joko heikko työmoraali tai sitten Ramben tyyli tehdä bisnestä ei miellyttänyt. Pari oli ottanut loparit sen vuoksi, kun hullu ämmä oli lähennellyt niitä sillä varjolla, että hänen miehensä rengit ovat myös hänelle vapaata riistaa. Ihme, ettei kukaan ollut sen vuoksi vetänyt ranteitaan auki, on se hullu ämmä vaan sen verran pelottava ihminen täysin tuntemattomille. Ihan kuin Rambe olisi lukenut ajatuksiani, kun hän totesi:

- Lupasit sitten eukolleni auttaa autokaupoissa, mikäli saa romunsa myytyä.
- Vahingossa, ei ollut tarkoitus.
- Jos sen hoidat, niin siitä hyvästä ei tartte muutamaan iltaan nukahtaa, vaan voit ihan reilusti sammua, hähähähää.
- Et itse lähde sen mukaan?

- Vittu, en, enkä mene sen vatipään kyytiinkään.
- Olet kuitenkin sen kanssa yhdessä.
- No perkele, kunnan perheriita kerran päivään piristää ja sovintoseksi saa pussit tyhjiksi ilman turhia läyryämisiä.

En ymmärtänyt Rambea, mutta eipä minun kait tarvinnutkaan. Sen kyllä tiesin, että naapurissani tapeltiin ja uusittiin astiastoja aika tiuhaa tahtia. Villisti veikkaisin, että kiivaimpina viikkoina meni päivässä ainakin yksi astiasto päreiksi. Halusin varmistaa asian, joten kysyin siitä:

- Monesko astiasto on menossa?
- Kuka niitä laskee, sen verran halpoja Ikeassa. Tosin ajattelin teettää seuraavat pellistä, hähähää.
- Ei pidä sitten jättää reunoja teräviksi, ettei lähde pää kun tulee osuma, huomautin.
- Vittu joo, omalla kohdalla se saattaisi harmittaakin, Rambe kynsi partaansa.

Jutellessamme Rambe oli saanut hinausauton keulan kohti Kehä kolmosta. Käännyimme idän suuntaan ja mattamusta hinuri sai saapikasta kuin Nokian työntekijät. Matkan aikana kuskini kertoi, että menemme hakemaan jonkun kotteron Porttipuiston Anttilan parkkipaikalta, oli lakannut käyntiääni kuulumasta kauppareissun jälkeen.

- Ehdotin kyllä ensin, että vaihtaa kuulolaitteeseen patterit, hähähää, Rambe räkätti.
- Ahaa, siis joku vanhempi autoilija, vai?
- Mistä noista tietää? Välillä sirkuttavat puhelimessa kuin satakielet ja perillä odottaa vanha ruosteinen saha. Toisinaan taas narisevat kuin kuivat ovensaranat puhelimessa ja perillä on niin soiva viulu, ettei tiedä miten päin sitä soittaisi, hähähää.
- No oletko soitellut?

Kysymykseni oli tavallaan tyhmä, sillä olin bongannut hinausautosta jo muutamat rintaliivit ja pikkupöksyt. En uskonut kuskini olevan millään tavalla seksuaalisesti poikkeava, joten epäilin miehen sortuneen vain vanhoihin tapoihinsa. Mikäs siinä miehellä oli rellestäessä, kun oli oman itsensä pomo.

- Paria kurttua olen näppäillyt ja muutamaa viulua vinguttanut, hähähää, Rambe iski silmää.
- Siis soivia pelejä.
- No perkele, missäs itse meinaat itsesi tyydyttää, kun möit sen Toyotan? Vai joko olet uskaltanut kurkkia naisten kuvia Anttilan postimyntikataloogista?
- Hah haa, ne tulivat kuulattua puhki jo teininä, ennen nettiäikää.

Aloimme olla perillä, joten Rambe hidasti vauhtia etsiäkseen apua kaipaavan ajoneuvon. Kyseessä olisi kuulemma sininen Mazda kuutonen. Emme kerinneet nähdä autoa, kun eteemme pomppasi vaaleassa takissa keski-ikäinen pitkä ja laiha nainen, joka vispasi käsiä kuin tuulimylly.

- Perkele, se autohan on ihan päreinä, jos tuo on omistaja ja vispannut samalla tapaa sen sisällä, Rambe aprikoi tallatessaan jarrua.

Hinausauto pysähtyi, ja nainen tuli vierelle. Rambe tyrkkäsi oven raolleen ja sanoi:

- En tiennyt täällä olevan tuulivoimala, hähähää.
- Minun auto on rikki. Tulitteko te hinaamaan sen? nainen alkoi kimittää.
- Kattellaan ensin ne neidin värit täällä paikanpäällä.
- Rouva, olen rouva.
- Jaa, neiti tai rouva, pulassa joka tapauksessa. Missähän se auto on?

Rouva vaaleatakki viittoili parkkipaikalle päin ja lähti kävelemällä näyttämään suuntaa. Ajoimme hitaasti hänen perässään ja kohta olimme sinisen sedan mallisen Mazdan kuutosen luona. Rambe sammutti hinausauton ja nousi autosta. Tein saman perässä, sillä minuakin kiinnosti suunnattomasti se mikä autoon oli tullut.

- Kun tulit tänne se toimi, mutta kaupasta lähtiessä ei, nainen selitti.

Rambe pyysi auton avaimet ja ne saatuaan istahti kuljettajan penkille. Hän kokeili startata. Auto kyllä starttasi, mutta ei edes luvannut lähteä käyntiin.

- Akkuvikoja on ollut paljon, Rambe selitti naiselle.
- Onko tässä sellainen? nainen hämmästeli.
- Noup, kyllä se vika on jossain muualla. Voi olla moottorinohjauksessa.
- Ai kauheata, onkohan se kalliskin vika?
- Eipä osaa sanoa, parista sadasta pariin tonniin. Minne hinataan?
- Kotia, asun tuossa parin kilometrin päässä.

Nainen kertoi vielä tarkan osoitteen, jonka Rambe tuntui tietävän noin suurin piirtein. Minulla ei ollut mitään aavistustakaan kyseisestä osoitteesta, mutta enpä ollut kolunnut tämän seudun teitä yhtä tarkkaan kuin hinurijätti. Rambe avasi vielä konepellin ja tutkaili moottoria hieman aikaa. Hän mumisi samalla, että joskus nämä japsiromut säikähtävät kun eurooppalainen kurkkaa pellin alle. Laitettuaan pellin kiinni, hän kokeili vielä startata, mutta lopputulos oli täysin sama.

- Jaa, meneekö hinaus vakuutuksen piikkiin vai maksatko itse jollain tapaa? Rambe kääntyi naisen puoleen.
- Voi kauhea, enhän minä siitä vakuutuksesta tiedä, kun tämä autokin on jo niin vanha. Paljonkohan se maksaa, ellei ole sitä vakuutusta?

Rambe hiveli paksua mustaa partaansa ja mittaili naista katseellaan.

- Hinataan ensin ja neuvotellaan sitten perillä sopiva hinta, sellainen molempia osapuolia hyvin tyydyttävä, hähähää.
- Voi kauhea, kun se mieskin on nyt työmatkalla, nainen kauhisteli.
- Sepä harmi, Rambe totesi ja iski minulle silmää.

Rambe alkoi työn touhuun ja minä siirryin naisen kanssa hieman sivummalle. Oma asenteeni on vahvasti sellainen, etten ole työtä tekevän ihmisen tiellä. Yleensä jopa katselenkin muualle, ettei tule myötätuntohiki. Nyt tosin seurasin ystävänä työskentelyä, sillä se oli aika mielenkiintoista ja liittyi intohimooni, eli autoihin. Nainen sen sijaan oli liimautunut kiinni älypuhelimeensa. Vaikutti siltä, että viestejä tuli ja meni todella tiuhaan. Rambe oli juuri saanut hinausautonsa hollilleen, kun sen keulapuolelta alkoi kuulua torven soittoa. Torveilija oli valkoisen Passatin kuljettaja. Passatti yritti pois parkista.

Kipitin katsomaan tarkemmin ja totesin itse, että kyllä se Paskatti sieltä parkista tulisi pois, jos kuljettaja kääntäisi hieman rattia. Samassa myös hinurijätti tuli katsomaan tilannetta ja totesi:

- No voi voi, vieläkö noita saksalaisia myydään jäykkällä ohjauksella?
- Tai sitten kuskilla on vain jäykkä niska, ehdotin puolestani.
- Sehän on helppo notkistaa, Rambe puristeli käsiään nyrkkiin.

Passatin torvi lakkasi soimasta ja sieltä nousi ulos hieman punakka ja tanakka mies, jolla oli päällään tummansininen puku. Apukuskin paikalta maailmaa ja sen ihmeellisyyksiä katseli mustatukkainen nainen, joka oli selvästi miestä nuorempi. Mies astui pari askelta meitä kohti ja ilmoitti kiukkuisena:

- Menkää helvettiin siitä, minulla on kiire!

Rambe vilkaisu minua ja kysyi:

- Onko sinulla kiire johonkin?
- Ei, puistelin päätäni.
- Ei minullakaan, joten kenelläkään ei ole kiire.
- Mikä maksaa? pukumies keuhkosi.

Hinurijätti pyörähti hinausauton ovelle ja nappasi käteensä mustan vasaran. Se oli miehen perintökalu, joka oli ollut jo ennen Rambea kovassa käytössä parilla sukupolvella. Kahdella edellisellä käyttäjällä vasara oli ollut nuohoushommissa, josta musta väri oli peräisin. Vasara oli minulle tuttu jo meidän ensimmäiseltä tapaamiskerralta vuosia sitten. Vasara ei ollut mitään pientä naputtelua varten, vaan kunnioitettavan kokoinen työkalu. Vasara kädessään Rambe pyörähti pukumiehen eteen ja kysyi:

- Oliko halpa kauppareissu?
- Oli, mutta ei kuulu sinulle.
- Jaa, no kuuntelepas nyt tarkkaan. Oikein sillai korvat vitun höröllään, hähähää.
- Mitä?

Pukuhemmo oli yhtä kysymysmerkkiä pienen hetken. Muutaman sekunnin päästä kuului ilkeänkuuloinen kilahdus ja pienellä viiveellä Passatin omistajakin tajusi, että mitä piti kuunnella.

- Mi-mi-mitä helvettä sinä oikein teit?
- Tyyppivika noissa saksalaisissa kevytmetallivanteissa, halkeilevat itsestään Anttilan parkkipaikalla. Sinuna suosisin jatkossa S-kauppoja, tulee autoilu halvemmaksi, Rambe selitti rauhallisesti.
- Sa-sa-saatana, vannehan on ihan paska.
- No sitähan minä tässä yritän selvittää, että paska mikä paska. Ei ne kestä suomalaisia olosuhteita nuo Keski-Eurooppalaiset vanteet.
- Sinä teit tuon!
- Aika vahva ilmaisu. Sanoisin ennemmin, että diagnosoin piilevän vian, hähähää.

Rambe asteli takaisin autonsa ovelle ja heitti vasaran kopin lattialle. Tämän jälkeen hän meni pukumiehen eteen, tälläsi tämän kouraan käyntikorttinsa ja sanoi:

- Hinaukset ja henkivakuutus samasta paikasta!
- Mikä vakuutus? En minä mitään vakuutuksia tarvitse. Poliisit tänne tarvitaan paikalle.
- Noup, Rambe puisteli päätään.
- Ihan varmasti soitan, vanne on paska eikä autolla voi ajaa.
- Kuten sanoin, hinaukset ja henkivakuutus samasta paikasta.
- Minulla on vararengas, en hinauta tuota yhtään mihinkään.

Rambe hymähteli, että herra on sitten hyvä ja alkaa vaihtaa sitä rengasta. Pukumies meni takakontille ja alkoi purkaa tavaroita parkkipaikalle. Hetken päästä hän nosti pihisten ja puhisten vararenkaan pois kontista. Rengas tussahti omituisesti osuessaan asfalttiin.

- Hähähää, on henki lähtenyt. Niin siinä käy kun ei ole henkivakuutusta, Rambe räkätti.
- Voi perkeleen perkele. Nyt soitan poliisit paikalle, saavat hoitaa tämän heti. Tulen vaatimaan maksimirangaistusta. Veljeni on lakimies, tämä tulee sinulle kalliiksi.
- Hähähää, elämä, se on yleensä vitun kallista.

Mazda-nainen ei ollut kiinnittänyt meidän keskustelumme mitään huomiota, kun tarkkailin miten hän reagoi häiriötekijään. Some, se oli joillekin todella täyttä elämää.

Rutinoffin kuskin tarinat: www.rutinoff.net
Rutinoff-blogi: www.rutinoff.com
Korvikeautojen koeajot: www.korvikeautot.net
Rutinoff Facebookissa: [Rutinoff-ryhmä Facebookissa](#)

© Rauno Vääräniemi